

Dipòsit Legal: B. 23313/66

Director:

ANDREU-AVELLÀ ARTÍS I TOMÁS

Editor:

DIARIO TELE|EXPRES, S. A.

Imprimeix:

Publicaciones Reunidas, S. A.

Redacció i Publicitat:

Aragó, 390, 5è. pis.
Telèfon 246 00 73
Barcelona - 13Administració, Distribució
i Subscripcions:Tallers, 62 i 64, 3r. pis
Telèfon 232 64 70
Barcelona - 1

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, Andorra, Portugal, Fili-
pines, Marroc i Amèrica (excepte
Estats Units i Puerto Rico):

Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.

Altres països:

Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.

Números endarrerits: 2 ptes. de
recàrrecPagament anticipat per gir pos-
tal, xec, o transferènciaEn els preus de subscripció hi
van inclosos els números
extraordinarisLes subscripcions començaran
amb el primer número del mes
següent al de la sol·licitud**sumari**Pàg. 8: RECESSIÓ A L'U.R.S.S. I ALS ES-
TATS UNITS, per
JORDI VENTURAPàg. 12: EL PREMI «BERTRANA», AVUI A
GIRONA, per
MIREIA XAPEL·LIPàg. 15: UN HOME DE LA SAGNIA, per
VICENÇ RIERA LLORCAPàg. 17: TOT LLEGINT «VERDAGUER», per
SEMPRONIOPàgs. 20 i 21: UNA VISIÓ D'HOSTALRIC,
per
FERRAN DE POLPàgs. 22 i 23: LA COEDUCACIÓ, per
OCTAVI FULLATPàgs. 24 a 27: EN LA MORT DE JOSEP
CARNER, per
FELIP CID
JOSEP FAULI
JOAN ALAVEDRA
JOAN ARÚSPàg. 33: CONVERSES (RELATIVAMENT) FI-
LOLÒGIQUES, per
JOAN FUSTERPàgs. 36 i 37: QUAN ES VA FER DE DIA,
Memòries de
XAVIER BENGUERELI les seccions habituals de la revista que
signen Àngel Casas, Joaquim Casas, Avel·l-
à-Gener, «Follet», Oriol Martorell, Albert Jané,
Jaume Miravittles, Perich, Jaume Picas, Rafael
i Carles Prades, Robert Saladrigas i Josep
Ventura.**MANERES
DE
SIMPLIFICAR**

EN alguns països d'Amèrica fan servir una expressió molt gràfica per a explicar que l'adversitat, a vegades, no s'anuncia amb l'anticipació necessària per a defensar-se'n. Diuen que «el cop avisa», significat que el primer senyal d'alerta és la mateixa patxada, quan ja no serveixen de gran cosa ni el salt d'etrasvés ni protegir-se el clatell amb les mans.

«El cop avisa.» És una versió tropical, potser més vivaç, del nostre «dat i beneït». Es tracta d'una sistema, i qui sap si de tot un concepte de la vida. Sota el signe de les bufetades voladores, poden passar dues coses: que la gent s'espavili i vagi pel món amb uns ulls com unes taronges, o bé que la fatalitat l'ensopeixi i ho accepti tot amb resignació i un aire de pur retir espiritual. Quan la massa arriba en aquest darrer estat, és com una mena d'argila a la qual un artista audaç pot donar la forma que vulgui. Un conjunt humà treballat així és com un instrument afinadíssim i un bon excutant el pot tocar com un stradivari. Aclucant els ulls i somiant, un quadre plantejat en aquests termes pren formes ideals, altament civilitzades. ¿No valdria la pena d'arrodonir-lo restablint les normes de la cortesia elemental?

Es reconfortant que en les obres que ens eixamplen, materialment, els forats sota els peus i —de moment— ens espatllen el carrer de casa, hi figuri un rètol on se'ns prega que disculpem les molèsties ocasionades per l'esbotzada general. Però encara estaria millor que algú ens expliqués per què es fan les obres, a quina necessitat obeeixen i quina cosa arreglaran. Intranquillitza que se'ns digui que n'hi ha per a temps, que de debò les obres no s'acabaran mai, com si ens trobéssim sota la mística d'una destrucció permanent. Perquè quan una empresa té una finalitat concreta, uns objectius que cal aconseguir, neix amb uns terminis previstos i l'acabament de la feina és el principal propòsit.

Més aviat sembla que ens domini la mandra de donar explicacions. El dia que els americans es van inventar el top secret i el no comment, elevant-los a la categoria d'institucions associades amb el misteri, van donar una idea inestimable a tots els qui, arreu del món, tenen més inclinació a fer coses que no pas a justificar-les. Som tan reservats i estalviem tant els comentaris, que ens va envaint l'eixutesa i ja no tenim atencions amb els clients. De fet, un administrat és un client, ja que paga com el primer. Es comprèn que, a vegades, una explicació és llarga i pesada. I difícil. Establir, per exemple, la relació entre una fira de mostres i l'augment de la tarifa d'un servei públic, podria donar lloc a enganyadors embarbussaments. Val més que «el cop avisi». A l'hora de pagar, el primer dia, el taxista deia simplement: «Són cinc pessetes més. Vegi el paperet que hi ha enganxat aquí». Al final del trajecte, amb un peu fora del taxi i el portamonedes a les mans, hi ha poc temps per a llegir paperets. Valia més pagar, callar i admetre un precedent que té unes possibilitats enlluernadores.

Potser ja no caldrà, a cada augment, repetir que a tal lloc d'Europa els costa més car. Ni serà necessari inventar preciosos neologismes que esquitllin la crua realitat d'apujar els preus i disfressin el «concepte» a base de màgies verbals. Algú s'estalviarà tot de raonaments barrocs per a fer empassar a la gent que una companyia que acaba de publicar avisos triomfalistes als diaris, donant bones notícies als accionistes, elevi el preu dels seus serveis.

Tot se simplificarà amb la implantació del nou sistema, sec i eficaç: «Vegi el paperet.» Amb una mica de fantasia, es pot preveure, fins i tot, que no trigarem gaire a prescindir del paperet.